

**UCHWAŁA NR LVI/429/2018
RADY MIEJSKIEJ W KŁODZKU**

z dnia 28 czerwca 2018 r.

w sprawie nadania nazwy skweru na terenie miasta Kłodzka

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 oraz art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 994, ze zm.) Rada Miejska w Kłodzku uchwała, co następuje:

§ 1. Terenowi zielonemu położonemu w obrębie działki oznaczonej geodezyjnie nr 90/4 (AM-2) obręb Centrum pomiędzy ulicami Tadeusza Kościuszki a Krakusa, nadaje się nazwę Skwer im. Weroniki Kumko.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Kłodzka.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Kłodzku

Tomasz Żabski

UZASADNIENIE

do Uchwały nr LVI/429/2018 Rady Miejskiej w Kłodzku z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie nadania nazwy skweru na terenie miasta Kłodzka

Z wnioskiem o nadanie terenowi zielonemu położonemu w obrębie działki oznaczonej geodezyjnie nr 90/4 (AM-2) obręb Centrum pomiędzy ulicami Tadeusza Kościuszki a Krakusa im. Weroniki Kumko wystąpiły: Zrzeszenie Pszczelarzy Ziemi Kłodzkiej oraz Związek Sybiraków w Kłodzku. Weronika Kumko była mieszkanką Kłodzka oraz pionierką pszczelarstwa na Ziemi Kłodzkiej po II Wojnie, była również sybiraczką.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 994, ze zm.) do wyłącznej kompetencji rady gminy należy podejmowanie uchwał w sprawach herbu gminy, nazw ulic i placów będących drogami publicznymi lub nazw dróg wewnętrznych w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1440, 1920, 1948 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 191 i 1089), a także wznoszenia pomników.

Podjęcie uchwały może powodować wystąpienie kosztów związanych z wykonaniem i umieszczeniem tablic informacyjnych oraz koszty wprowadzenia zmian w odpowiednich zbiorach rejestrach i na mapach.

Weronika Kumko (1907-1990) – pszczelarka, szeroko znana z hodowli pszczół linii Sudeckiej. Urodziła się 18 października 1907 w Prokopowiczach na Grodzieńszczyźnie, gdzie mieszkali rodzice (z domu Szagraj). Po ukończeniu miejscowej szkoły powszechnej i Szkoły Gospodarstwa Wiejskiego w Grodnie mając 19 lat ukierunkowała swoje zainteresowania na pszczelarstwo, które stało się jej pasją życiową i zawodem. Zaczęło się od zebrania przypadkowego roju, który osiadł w zabudowaniach posiadłości rodziców, w kilka lat później już jako mężatka zamieszkała w osadzie Hrajno, gdzie założyła własną pasiekę. Tylko przez 13 lat dane jej było w spokoju utrwaląc umiejętności pszczelarskie. Po zajęciu tych terenów we wrześniu 1939 przez okupacyjne wojska sowieckie, 10 lutego 1940 została wywieziona wraz z trzema synami (2, 9 i 10 lat) na Syberię. Tam w obwodzie Irkuckim w rejonie Tajszent pracowała najpierw w posiołku Kwitok jako tokarz w warsztatach samochodowych. W grudniu 1940 r. skierowano ją do gospodarstwa rolnego Przedsiębiorstwa Transportu Drzewnego w Denisowce, gdzie powierzono jej opiece 50-cio pniową pasiekę, którą musiała prowadzić w nieznanych sobie warunkach przyrodniczych, zdobywając nowe doświadczenia m.in. z zakresu aklimatyzacji pszczoły kaukaskiej. Po powrocie z zesłania w 1946 zamieszkała w miejscowości Piasek nad Odrą, ale wkrótce otrzymała nakaz jej opuszczenia. W poszukiwaniu nowego miejsca pobytu w styczniu 1947 dotarła do Kłodzka, gdzie zamieszkała wraz z rodziną już na stałe. Tego jeszcze roku w lutym podjęła pracę w charakterze instruktora pszczelarstwa przy powiatowym Biurze Rolnym w Kłodzku. Zajmowała się szkoleniem, instruktażem, inwentaryzacją i rejestracją pasiek, ogólnie mówiąc odbudową pszczelarstwa po zniszczeniach wojennych. Jednocześnie założyła i prowadziła wzorowo własną pasiekę. W 1950 r. została zootechnikiem do spaw pszczelarstwa przy Wojewódzkiej Radzie Narodowej we Wrocławiu. Na tym stanowisku zdziałała wiele dla rozwoju pszczelarstwa Dolnego Śląska, wniosła znaczący wkład w doskonalenie umiejętności fachowych pszczelarzy i w poprawę zdrowotności pasiek, w których wówczas na tym terenie panoszyła się choroba roztoczowa. Położyła nacisk na organizowanie się branżowe pszczelarzy. W 1952 r. zwołała pierwszy ich zjazd w Kłodzku, następne odbywały się co rok we Wrocławiu. Dzięki tym spotkaniom doszło w 1954 r. do utworzenia rad pszczelarskich szczebla powiatowego i wojewódzkiego, jako pewnego rodzaju struktur samorządowych, co było w owych czasach centralizacji ewenementem na skalę krajową, a wielce stało się użyteczne w tym regionie, gdy po 1956 r. tworzone od nowa związki pszczelarskie. W latach sześćdziesiątych podjęła także prace hodowlane, co wносиło nowe

możliwości pełniejszego wykorzystania terenowego dorobku z zakresu organizacji produkcji i technologii pasiecznej. Jej pasieka uzyskała status zarodowej, a selekcyjonowana przez nią pszczoła linii Sudeckiej zdobyła uznanie pszczelarzy. Należycie doceniała formę pisemną popularyzowania wiedzy pszczelarskiej, o czym świadczą przede wszystkim jej liczne artykuły drukowane w „Pszczelarstwie” i innych czasopismach rolniczych. Swoje długoletnie doświadczenia pasieczne przedstawiła treściwym opisem w książce „Intensywna gospodarka w pasiece”, autorstwem której podzieliła się z Jadwigą Guderską (od 1964 do 1969 trzy wydania). Zmarła 7 września 1990 roku w Kłodzku.